



HEERLIJK WONEN  
IN EEN  
NATUURLIJKE  
OMGEVING

## Over het leed dat vogel heet

Achter het raam geniet ik van de voortuin, het ontwakende groen, en mijn eerste kop koffie. (nee, geen geraniums).

Het vele mos op het hout, resultaat van een tuin op het noorden, had ik allang moeten verwijderen.

Nu echter is het een Walhalla voor vogels, een echte voedselbank. Om beurten komen ze hun materiaal pikken voor het nest en de naderende gezinsuitbreiding. Hoe mooi om dit te volgen!

De merel is het meest actief. Het roodborstje het brutaalst, het meest op zijn hoede. Ik neem aan dat het een zij is die beslist of het nestje goedgekeurd wordt. Ze is daarin kritisch, getuige de vele ongebruikte nestjes die ik in het najaar vind. Ze kan het nest diverse keren afkeuren, tot ze het nest perfect vindt. De man moet zijn mannetje staan, vakmanschap tonen. Zij weet wat ze waard is. Vakvrouwen doen iets anders. Ze controleren of het huis veilig en mooi genoeg is voor gezinsuitbreiding. En reken maar dat die keuring kritisch is.

Tot vorig jaar dacht ik dat dit zo ging, maar ze blijkt geëmancipeerd: het vrouwtje zingt ook in tegenstelling tot de meeste vogels waarbij alleen de man zijn keel opzet. Ze zoekt haar partner, bekommert zich om haar kroost en is vogelvrij als haar partner na de tweede leg een ander zoekt.

Het roodborst gezin heeft twee legsels per jaar. Het mannetje bekommert zich over de jongen van het eerste legsel, maar de jongen uit de tweede leg laten hem volkomen onverschillig.

Mensen vinden roodborstjes schattig, ze tikken tegen het venster twiet twiet twiet. Ze willen echter helemaal niet worden binnengelaten zoals het liedje ons wil doen vermoeden; ze zien in het spiegelbeeld de kleur rood en vallen aan. Ze zijn behalve vechters die hun rode veren uitzetten, ook alert bij de kleur rood. Ik las zelfs dat er geen roodborst in de tuin komt als er rode bloemen staan of rood materiaal ligt. Als roodborst kinderen niet bruin waren zouden ze zelfs worden aangevallen door hun ouders. Het leuke is ook dat ze zomer en winter zingen, in de buurt blijven en door hun gezang het territorium verdedigen. Hark het gevallen blad weg in het najaar en ja hoor, daar ie ie weer, niet bang. Wel schichtig. (ze zijn wel bang voor bladblazers, dus pak gewoon de hark en geniet van het roodborstgezelschap).



HEERLIJK WONEN  
IN EEN  
NATUURLIJKE  
OMGEVING

Terug naar de merel in het mos. Maar...waar is hij? Als het bodempje van mijn koffiekop zichtbaar wordt is hij er nog niet. Dan opeens springt de dorpskat tevoorschijn met ja, in zijn bek de merel meesleurend. Het is de natuur zegt men. Maar dit tafereel zie ik toch liever niet.

Barbara Driessen



HEERLIJK WONEN  
IN EEN  
NATUURLIJKE  
OMGEVING

# Orveltejournaal